

ЦИЈЕНА:

Цију Гору на годину 10 перл., на по год.
из 5 перл.; ван земље 15 франака у злату.

за Цију Гору број 10 пара
за Стране Земље број 20 пара

ЛИСТ ИЗДАЈИ
УТОРНИКОМ И ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:

„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)

ADRESSE:

„Vjesnik“ Cetinje (Montenegro)

Рукописе ваља слати Уредништву „Вјесника“
а претплату и огласе Администрацији
Огласи се наплаћују по погодби

Њ. В. КРАЉУ ЦРНЕ ГОРЕ

ЦЕТИЊЕ.

Молим Ваше Величанство да при-
ли израз Мојих најбољих жеља ко-
је гајим приликом Нове Године за
Вашу срећу и за срећу Краљевске
Породице, као и за успјех Вашег
оружја и за славу Ваше Земље.

НИКОЛА

Царскоје Село.

Њ. В. КРАЉУ ЦРНЕ ГОРЕ

ЦЕТИЊЕ

Лондон, 1. јануара

У почетку Нове Године, мило
Ми је да испоручим Вашем Вели-
чанству Своје искрене жеље за Ва-
ше здравље и срећу, као и за бла-
гостање Ваше Краљевине. Увјерен
сам да ће успјех пратити војске
Вашег Величанства у борба коју
воде.

БОРЉЕ

Њемачка звјерства у Француској

Француска Влада послала је по
цијелом цивилизованом свијету овај
званичан извјештај о њемачким
звјерствима, која је утврдила на-
рочита анкетна комисија, образована
по налогу француске владе, а на
основу исказа њемачких заробље-
ника, које су дали комисији под
заклетвама. Извјештај, као што ће
се видјети, јасно утврђује постоја-
ње наредбе њемачког генерала фон
Штенгера, команданта 58. бригаде
да се не чувају француски заробље-
њеници и да се убијају рањеници.

Јозеф Рихерт, њемачки заробље-
ник из 148. пјешачког пука, изјавио
је, да је 13. августа, око три часа,
другом батаљону, коме је он при-
падао и који се налазио у шуми
Тиавил, саопштена наредба бригаде,
да се француски рањеници убијају
и да више нема француских заробље-
њеника. Наредба је саопштена строју
и ишла је од уста до уста. Одмах
по саопштењу те наредбе десет или
дванаест француских рањеника, ко-
ји су овдје ондје лежали, догучени
су из пушака.

Карл Анкелин, редов из 112. пје-
шачког пука изјавио је, да поме-
нуту наредбу није чуо, јер је прије
тога био рањен и заробљен, али
је у клермонском затвору првих
дана септембра чуо од једног на-
редника из свог пука, такође за-
робљеника, да је поменута наредба,
да се француски рањеници и заробље-
њеници убијају, заједно издана и
извршена.

Јозеф Кафер, из и тога пука, дао
је истовјетан исказ.

Гросман, редов из 142. пјешач-
ког пука, дао је овај исказ: „Био
сам ордонанс у битци 13. августа
код Тиавила, када је један официр,
на коју, кога нијесам познавао,
издао поменуту заповијест, изја-
вивиши да долази из бригаде. Одмах
по том су одјекнули пуцњи из јед-
ног одреда, који је био предамном“.

Јозеф Хофлингер, резервни по-
дофицир у допунском батаљону 112.
пјешачког пука, прича, да није лич-
но чуо поменуту наредбу генерала
фон Штенгера, која је издана 13.
августа, јер је био заробљен 7.
августа, али је у ропству чуо од
другова из активне бригаде. Изгле-
да чак да је ову наредбу издао ге-
нерал Штенгер још 27. јула послје
битке код Сил Наполеон, у којој
су Нијемци имали велике губитке.

Јохан Глунц, из 112. пјешачког
пука, чуо је заиста, да је речено
капетану Куртиусу, командиру треће
чете 112. пука, да од сада не тре-
ба више чувати рањене заробље-
њенике. То се догађало 13. августа
код Тиавила а мало послје на
заповијест команданта батаљона,
стријељани су француски рањеници,
који су лежали покрај друма.

Михаел Шмит, редов из 112. пје-
шачког пука, изјавио је: „Видио
сам 13. августа између четири и
пет часова, како су француски ра-
њеници, који су лежали покрај пута,
који води из Тиавила у Сен Беноа,
убијени по заповијести команданта
батаљона“.

Искази још многих других вој-
ника потврдили су постојање на-
редбе генерала Штенгера и њено
извршење.

Наредба генерала фон Штенгера
која је дошла до руку Французима,
гласи у пријеводу: „Од данас се
више неће заробљавати; сви ће за-
робљеници бити побијени; рањеници
с, или без оружја биће побијени;
заробљеници ће чим се саберу бити
побијени. Иза нас неће остати ни
један непријатељ у животу“.

Наредбу су потписали: „Поруч-
ник, командир чете, Стој; пуковник
командант пука, Најбауер; Генерал
командант бригаде, Гл. Штенгер“.

Из извјештаја војнога гувернера
Париза види се, да наредба гене-
рала фон Штенгера није усамљена.
Бригма, редов из 15. хусарског
мекле-буршког пука, изјавио је, да
је пријео наредбу од поручника
фон Штингенсрона, приликом за-
узећа Берноа (Белгија) 22. јула,
да стријеља 20 становника и да по
том опљачка и запали село. Додао
је, да је ту заповијест издао ге-
нерал фон дер Маржиц, командант
4. коњичке дивизије, који је био ту
на лицу мјеста са својим штабом.

Многа свједочанства утврђују, да
су, на основу наредба њемачких
генерала, њемачки војници, најчеш-
ће предвођени да убијају рањенике.
Војни љекари су тако исто утврдили
да је број рањеника према броју
пигинулих био претјерано мали и
и да су људи, којима су превијене
ране на рукама и ногама, имали о-
сим тога и смртоносну рану на глави,
на прсима или на трбуху, и то од
куршума из непосредне близине
испаљеног.

Божија казна мора постићи оне
варваре, којима ће царство бити
уништено.

Узроци пораза аустријске војске

Много се писало о небројеним
манама и о ниском моралу у ау-
стро-угарској војсци, и сви су се
писци без разлике сложили у томе,
да се то стање има приписати уза-
јамној мржњи разних раса, од ко-
јих је састављена војска, неповје-
рењу и антагонизму међу трупима
и многим другим разлозима, од
којих би био један довољан да об-
јасни поразе те војске у великом
рату, као што је овај садашњи. Па
ипак то није прави узрок неуспје-
сима аустријским. То су, истина, у-
зроци, и то од ситнијих, али има
један главни. Тај главни узрок
скривен је и не види се на први
поглед. Он је више војне и стра-
тегијске природе него психолошки,
и не потиче из морала трупа већ
из морала старјешина и генерали-
тета.

Прије него што бих ушао у по-
јединости, морам признати, да се
не може узети, да је аустријска
војска већ уништена или распри-
стана у том степену, да више не
улази у рачун. Оно што се може
закључити, то је, да је она демо-
ралисана низом руских побједа,
сталним повлачењем и фактом да
је добар дио њен стављен под
врховну команду њемачку, што
неће поднијети њен индивидуални
морал. С друге стране неуспјеси у
Србији и у Босни задају још много
лажу рату моралу трупа које тамо
оперишу, јер се тврдило да ће оне
ишле ради извести казнену експе-
дицију против Срба и прошетати
кроз Србију. С тога држим да та
војска мора бити више деморали-
сана него она у Галицији. Разумије
се да те војске на разним бојиш-
тима ништа не знају о поразима
друге, већ се свима њима прича о
великим побједама. Стање, дакле,
аустријске војске могло би се у о-
вом тренутку обиљежити тако, да
су обе групе на путу потпуне де-
морализације, јер им се дух одржава
до крајности строгом дисциплином
и лажним извјештајима о успјесима.
Ти напори могу имати баш обрнут
резултат код словенског елемента,
јер се Словени у потаји надају ру-
ској и српској побједи. „Morning Post“.

Блокада бугарске обале

Московски „Голос Русији“ пише:
Изазивање Тројног Споразума,
које Бугарска себи још непрестано
допушта, с једне стране увјерава-
јући да не чувају потпуну неут-
ралност, а с друге потпуно мир-
но пропустајући ратну контрабан-
ду за Турску, сада је — једва јед-
ном — препунило чашу савезнич-
ког стрпљења, те је Француска, у
споразуму с Енглеском и Русијом,
објавила блокаду Дедеагача.

Истина, ријеч блокада није у о-
вом случају изговорена званично,
али изјава, да ће од сада Фран-
цуска забрањивати улазак неутрал-
них бродова у пристаниште Деде-
агача, у суштини својој није ништа
друго већ блокада, пошто је бу-
гарска трговачка флота још вазда
тако безначајна, да о њој не може
ни бити говора.

Онако сјајно почевши рат с Тур-
ском, поред својих Савезника Ср-
бије и Грчке, Бугарска га је нај-
срамније завршила, покренувши
братоубилачки рат потезањем сво-
га мача на Србију.

У својој чисто егоистичној поли-
тици није се Бугарска зауставила
чак ни пред распадом Балкан-
ског Савеза; она се, на послетку,
није задржала ни пред таквом увре-
дом Русије, каква је одбијање по-
зива за паметно држање, а који је
био потекао са висине пријестола
оке државе, која је на костима
својих синова створила Бугарску.

Њемачки принц, вјенчан круном
бугарске краљевине, претпоставио
је да пође за саветима Берлина и
Беча; а како је поред свега тога
прошла Бугарска — добро је сна-
ком познато. У доба када Русија
ратује с Турском, од које је, прије
40 година, мачем отела Бугарску,
ова краљевина није нашла ништа
боље ни паметније него да од Де-
деагача направи стовариште, у које
ће неутрални бродови довозити кон-
трабанду за турску царевину.

Сувише се и писало и говорило
о питању: колико је ратне контра-
банде, почевши од подводних бро-
дова, на завршујући њемачким мр-
нарима, превезено преко бугарске
територије? Одлучну акцију Фран-
цуске треба од свег срца поздра-
вити. Као што показује искуство
од неколико мјесеца, на Бугарску
не утичу ријечи. Због тога се мо-
рало прибјећи мјерама, чији магиј-
ски значај потврђује живот на сва-
ком кораку.

Политичка кратковидност пођа
бугарског народа, који су у овом
тренутку на крмилу власти, води
Бугарску несумњиво у пропаст. До-
иста и јесте крајње вријеме да са-
везници и на цјелу покажу истини-
тост ријечи: „Ко није с нама — тај
је противу нас!“

Провидан вео

„Биржевнија Вједомости“ од 28. новембра
Рајтерова Агенција саопштала за-
нимљиве податке о грчко-бугар-
ским преговорима за посљедњих
дана.

Бугари се тобоже спремају на рат
с Турском не би ли опет овладали
Једренама, и питају Грчку, како
она мисли о томе. Веницелос од-
говара, да је Грчка потпуно са-
гласна с таквом намјером Бугарске,
да је готова у томе судјеловати и
да жели обнову балканског савеза
уз неке услове.

На први мах могао би ко поми-
сли, да је дошло у расположењу
софијског кабинета до основних
промена, да влада хоће да скрене
очи са Македоније, на коју су јој
до јуче били фанатички приковане,
и да своје погледе упуту на исток,
излазећи већ самим тим из сфере
аустрофилства и србофобије на пут
стварног зближења с државама
тројног споразума.

Послије свега што је до сада ра-
дила Бугарска, то би био такав
преокрет, који би се доиста могао
назвати чудом. Али, кад се Рајте-
рово саопштење подвргне дубљој
анализи и доведе у везу с оним
што се дешава на Балкану, није
тешко стећи увјерење, да тога чуда
не може бити.

Више од мјесец дана сви ми при-
суствујемо дипломатској игри не-
утралних балканских држава, која
се све врте око једне те исте
теме — „гарантије“. Већ су Ру-
муни и Грци не једном изражи-
вали своју бригу о положају Ср-
бије и жељу да јој помогну, али
су при том захтијевали да им Бу-
гарска гарантује, да их неће напа-
сти с леђа. Кад су им државе трој-
ног споразума гарантовале неутрал-
ност Бугарске, они су одговорили,
опет не без разлога: „Не вјерује-
мо. Док су Бугарској руке сло-
бодне, од ње се све може оче-
кивати. Нека она отворено испуни
против Турске, па ћемо тек тада
бити спокојни!“ На то је Бугарска
у своје пријеме изјавила, да је она
спремна поћи на Турску, али нека
јој се гарантује залеђе од — Грка
и Румуна. Неозбиљност таквих од-
говора са стране Бугарске била је
и сувише јасна: они су служили
само као привидан разлог, да се
не дође до свађе с државама трој-
ног споразума, а да се међутим
добије времена и да се кришом
ради у корист њемачко-турског
блока.

Једва да ћемо погријешити, ако у Рајтерову саопштењу уочимо само један од потеза оне исте игре, за коју се не смију везати никакве стварне намјере осим изигравања. Што Радославов тражи од Веницелоса гаранције за случај да Бугарска иступи против Турске, то још не значи да се он у ствари и спрема за такав иступ. Одговор пак Веницелосов враћа цијело питање на једину реалну — и ако у даном случају непоменућу тачку — на „компензације“, које интересују балканске политичаре и онда, кад говоре само о „гарантијама“.

Грчка је готова да обнови балкански савез, али под извјесним условима: да он не буде на корист само једноме од уговарача (Бугарске); да се уклони опасност хегемоније (наравно бугарске) и да не буде никаквих измјена у данашњем положају, т. ј. Грчка није сагласна ни на какве уступке у оном дијелу Македоније, који је данас у њеним рукама. Ако Бугари прихвате све те услове, Грчка ће им помоћи да заузму Једрене, али досљедно томе Бугарска се мора одрећи аспирација на Македонију, или бар на грчки дио Македоније.

На такво одрицање није се могао Радославов никако одлучити, премда је јасно, да улазећи у овом моменту у одвојене преговоре с Грчком, није ни могао очекивати других услова. А кад је он то већ унапријед знао, настаје питање, зашто је у Атини повео такав разговор? Само за то, да се може пред државама тројног споразума опет појалити на Грчку: „Ето, ми — видите и сами — ради бисмо, али Грци... и т. д.“ А дипломате ће да се баце на Атину и да опет поведу неутјешне разговоре о компензацијама, гаранцијама, о свему и свачему, т. ј. наставиће причу о црвеном мраву, која се, ево, четири и по мјесеца не свршава. Међутим, вријеме ће да пролази, Аустријанци ће опет надирати у Србију, а балканске ће неутралне државе да сејире и да крадом свршавају своје работнице. То су разлози, који нам не дају да озбиљно примамо значај тих бугарско-грчких преговора о активном иступању Бугарске против Турске. Тако провидан вео не може прикрити праву физиономију г. Радославова.

Манифест америчких Срба и Хрвата

На свом заједничком скупу донијели су двадесет српских и хрватских друштава, у Сан Франциску и Окланду, овај манифест којим кидају све везе са Аустријом. Послије њих прихватили су тај манифест и сви организовани Срби и Хрвати у Фресну, Ватесвилу, Сан-Хозе-у и цијелој Калифорнији а затим су га усвојила и сва српска и хрватска друштва по југословенским колонијама у Америци.

„Четири пуна стољећа Срби и Хрвати пунили су својом крви ријеке, које су задржавале турске хорде, подизали су својим костима грудобране, који су штитили западну културу, — а Хабсбуршка кућа никад није пружила ону помоћ, коју је била дужна дати. Одбрана хришћанства и просвијећености од турске навале плаћена је крвљу Хрвата и Срба, жртвама Хрвата и Срба. Док су се Хрвати и Срби борили за ону ствар, Хабсбуршка династија дала се у отимачину земаља од својих хришћанских сусјед. Преко снега тога прелазили су Хрвати и Срби муком и били су увијек готови да новим подношењем жртва засвједоче вјерност општим интересима угроженог хришћанства и просвијећености. У тој тежњи Хрвати и Срби пролијевали су своју крв, просипали су своје кости кадгод и гдјегд их је позивала Хабсбуршка

кућа да јој бране крваво пријестоље и укаљану круну од непријатеља с поља и изнутра. И за сву ту службу хришћанству и просвијећености, и за све те услуге Хабсбуршкој кући, Хрвати и Срби били су само на један начин награђивани: тиме, што су се ропски ланци све то више стезали око њихових прсију. Није било ни једне тековине старих црјавних творевина нашег народа, коју Хабсбуршка кућа није бацила под ноге; није било ни једне тековине четир-вјековних напора нашег народа, коју Хабсбуршка кућа није приграбила за себе. Чисти резултат тога невјерног и злочиначког рада Хабсбуршке куће био је тај, да је наш народ у Хабсбуршкој монархији сведен на степен туђинца на својој огњишту, на степен роба у својој рођеној домовини.

Те чињенице, о којима говори свака страница Хрвата и Срба у Хабсбуршкој монархији, саме собом рјешавају наш народ од свих обавеза, које је он имао према Хабсбуршкој кући и ми Хрвати и Срби у Америци, поданици Фране Јосифа, које је Хабсбуршка тиранија прогнала са огњишта обливеног сузама четири кољена наших матера, са груде заливене крвљу четири кољена наших родитеља, излазимо пред лице просвијећеног свијета и изјављујемо свечано, да од данашњег дана кидамо све поданичке односе према Хабсбуршкој кући и душом и тијелом прихватамо свету борбу коју данас Србија и Црна Гора воде за ослобођење и уједињење Југословена!

Доље са срамним ропством Хабсбуршким!

Да живи ослобођена и уједињена Југославија!

Слобода и уједињење, сада и увијек, — једно и нераздјељиво!

НАЦИОНАЛНА ТЕЛЕГРАФИ

Париз, 2. јануара. У Белгији је сметала гађању артиљерије. Канонада зато није ипак била мање жестока око Ниенора и Ипра. Белгијска одјељења бацила су у ваздух један ферм који је служио непријатељу као слагалиште муниције. Између Лиса и Озе, у околини Лана, француска артиљерија је растјерала њемачке раднике и успјешно бомбардовала заклоне и шанчеве југоисточно од капеле Нотр-Дам-де-Лорет. Сјеверно од Соасона водиле су се борбе читав дан. Французи су одржали своје положаје око села Грони, поред свих понављаних непријатељских напада, али источно пред Врењесом морали су напустити терена. Ена која стално расте однијела је више француских мостова и мостића и тако отежала везу између трупа. Французи су се намјестили јужно од ријеке, у дијелу између Крона и Мисија са мостовима на сјеверној обали. На осталом фронту Ене, на лијевој и десној обали, било је обичне канонаде. У Шампањи околнина Перта и даље остаје позорницом локалне акције гдје се отимљу њемачки шанчеви друге и треће линије. Сјеверно од Босежура било је жестоке пушчане и артиљеријске палбе. На осталом фронту нема ништа значајније.

Париз, 2. јануара. „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ чија машта се била мало смирила у посљедње вријеме, труби поново о борбама око Соасона гдје да је погинуло 5000 Француза, а 5200 заробљено, и да је та победа равна оној од 18. августа 1870. То је посљедња измишљотина полузваничног њемачког листа, само што несрећом по њега ту није било више од три француске бригаде, па никако се не могу саставити горњи бројеви. Те три бригаде повукле су се на

лијеву обалу Ене, јер је надошла вода однијела мостове, и Французи им нијесу могли притећи у помоћ. Те бригаде су се повукле без гоњења и оне у осталом вазда штите Соасон. То је истина о овом локалном инциденту, у којему се не може наћи сличности са битком од 18. августа 1870., осим ако не по њемачким губитцима који морају бити врло велики. За француску војску ту се радило о једном фронту од 5 километара и о уступању од 1800 метара ради нарасле ријеке.

Париз, 3. јануара. У Белгији је било артиљеријске борбе у околини Ниенора и Ипра. Од Лиса до Соме и до Нотр-Дам-де-Лорет Нијемци су заузели један дио шанчева које су били изгубили 1-ога. У Бланжиу, код Араса, настављају се француска напредовања. Нијемци су извели један енергичан напад коме је претходило жестоко бомбардовање, на француске положаје. На читавом фронту од Соме до Мезе није било никакве пјешадијске акције. У секторима Соасона и Ренса француска артиљерија је постигла лијепе резултате на више тачака: растјерала један пук који се скупљао, произвела експлозију у једној батерији, разрушили један утврђен положај и т. д. У Аргони је њемачка артиљерија доста интензивно гађала Фонтен-Мадам. Од Аргоне до Вожа потпун неуспјех једног њемачког напада против француских шанчева; Нијемци су морали ради француске артиљеријске ватре напустити високе и Пор-а-Мусон. У секторима Вожа артиљеријска борба на читавом фронту, са нешто препуцавања. У Горњем Алсасу без промјене.

Париз, 3. јануара. Званично саопштење каже да су Нијемци напали село Сен-Пол, два километра сјеверно од Соасона. Они су били ушли у село, али су из њега одмах изашли. Жестока артиљеријска борба у околини Крона и Ренса. Француска артиљерија ућуткала је њемачке батерије и разорила њемачки мост на Мозели код Сен-Мишела. У шуми Аји одбијен је њемачки напад на шанчеве које су Французи освојили. Француска пјешадија у Вожима јужно од Сенона, послје живе борбе, натјерала је Нијемце у бјегство. Воде се живе артиљеријске борбе од мора до Лиса. Сјеверно од Араса Зуави су извели један сјајан бајонетски јуриш.

Париз, 3. јануара. „Келнске Новине“ јављају са резервом да је фон Тирпиц тражио да се употребљавају њемачки подморски бродови против енглеских трговачких лађа.

Рим, 3. јануара. Генедијев, послје посјете у Бечу и Пешти, стигао је у Рим, одакле ће поћи у Париз, Берлин и Лондон да агитује за Македонију.

Валона, 3. јануара. Италијанске власти забраниле су ношење оружја.

Овдашњи Царско-Руски Војни Агент, г. генерал Н. Потапов примио је ова службена саопштења:

Петроград, 1. јануара у 9 сати у вече. — На цијелом нашем фронту дошло је у току ноћи 30. децембра и идућег дана само до артиљеријске и пушчане борбе и до извидничких окршаја.

Значајније борбе водиле су се на овим тачкама фронта:

1) Наш одред, који је наступао југоисточно од Млаве, потиснувши непријатељску коњицу, потпомогнут од пјешадије, заузео је послје боја низ села, од којих је једно било врло утврђено: Нијемци су га напустили тек послје нашег бајонетског јуриша;

2) југо-западно од Млаве ми смо се успјешно пробацили у правцу Радзанава.

3) на фронту Козлови Бискупци — Закржев — Суха Нијемци су, послје артиљеријске припреме, прешли у наступање на јужни дио тога фронта, али их је наша артиљерија лако одбила;

4) у рејону Боржимов — Гумино — Воља Шидловска непријатељ је више пута прелазео у наступање, али без успјеха; наступајући против Гумина Нијемци су покушавали да се под заштитом оклопа укопају;

5) у рејону јужно од имања Могеги непријатељ је извео много поновних нападаја, али их је наша артиљерија лако одбила, док је при том наша пјешадија прелазила у противнапад.

На Кавкаском фронту:

1) у Олтинском правцу, послје упорних бојева, турске су аријергарде разбијене и одбачене с оне стране Олти-Цај, при чему је наша војска заплијенила дио непријатељске артиљерије — заробила много војника;

2) У рејону Караурган Турци су такођер 30. децембра претрпјели велике губитке у мртвима и рањенима; том приликом заробљен је у пуном саставу баталијон 53. пјешачког пука. Овдје су заплијењени брдски топови турски, много пушака, цијели артиљеријски паркови, многа муниција, транспорти с опскрбом и пољска болница са 600 рањених Турака.

Петроград, 2. јануара, у 2.35 по по подне. У току 31. децембра наше се је продирале на десној обали Висле успјешно развијало.

Непријатељска коњица, која је дјествовала у том рејону, била је потиснута, и том су приликом наши предњи дјелови заузели Серпец. На осталим дјеловима нашег фронта дошло је само до артиљеријске и пушчане палбе и до извидничких окршаја. Дјелимичне њемачке нападе на појединим тачкама лијеве обале Висле лако одбија наша артиљерија.

На аустријском фронту на неким тачкама покушавали су Аустријанци да из топова великог калибра гађају наше положаје, али је њихова артиљерија била брзо ућуткана благодаречи успјешној ватри наших батерија.

Петроград, 2. јануара у 8.10 у вече. Ноћ пред Новом Годином и дио дан 1. јануара провела је наша војска у главном спокојно. Незнатни покушаји Нијемаца, да нападну наше предње дјелове у рејону Летцена, нијесу имали успјеха: претрпјевши огромне губитке, непријатељ је био приморан, да се хитно врати на своје положаје. На десној обали нижег тока Висле ми смо продужили да потискујемо и 1. јануара непријатељску коњицу коју је помагала од Серца одбачена пјешадија; непријатељ је био заузео прилазе на ријеци Скрви, али је, не могући одолети нашем наступању, продужио своје повлачење на сјевер.

На лијевој обали Висле Нијемци су водили обичне нападе на поједине дјелове нашег положаја, нарочито на фронту Боржимовског рејона, али нигдје нијесу имали успјеха.

На кавкаском фронту бој се је продужио 31. децембра у рејону Караурган. Там смо потпуно побједили много официра и војника. Гоњење разбијене турске војске наставља се од Олте у разним правцима. Потискивање Турака из рејона Зачорохског успјешно напредује.

У осталим правцима нема промјене.